

TERRY
PRATCHETT

**DLOUHÝ
VESMÍR**

STEPHEN
BAXTER

Dlouhý vesmír

Vyšlo také v tištěné verzi

Terry Pratchett a Stephen Baxter

Dlouhý vesmír – e-kniha

Copyright © Talpress, spol s r.o., 2023

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

TERRY PRATCHETT
A STEPHEN BAXTER

**DLOUHÝ
VESMÍR**

TALPRESS

Copyright © Terry and Lyn Pratchett and Stephen Baxter 2016
Translation © Eliška Pospíšilová 2022
Cover © Typografické studio Trilabit, s.r.o.

First published in Great Britain in 2016 by Doubleday
an imprint of Transworld Publishers.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

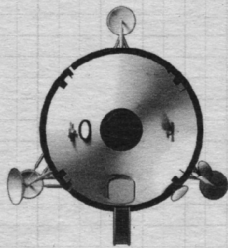
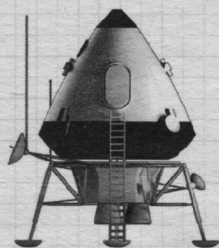
ISBN tištěné knihy: 978-80-7197-815-2
ISBN ePub, MOBI, PDF: 978-80-7197-823-7

Pro Jacka Thomase a Malcolma Edwardse za skvělé večere,
kdy se u jedné z nich zrodila Dlouhá Země.

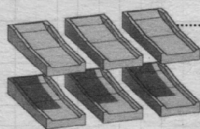
T. P.

To podepisuju.
A také jako vždy pro Sandru.

S. B.

BEZPEČNOSTNÍ
SEDAČKY x 6

SESTAVA
SMĚROVÝCH
TRYSEK

NÁKLADOVÝ
PROSTOR

HLAVNÍ
SMĚROVÁ
ANTÉNA

VKV ANTÉNA

TRYSKY
HLAVNÍHO POHONU

PŘISTÁVACÍ LIŽINY

PŘISTÁVACÍ
RADAR

DLAŽDICE
VNĚJŠÍHO PLÁŠTĚ

PROSTOR PRO POSÁDKU

PODPORA ŽIVOTA

ŘÍDÍCÍ PULT

NÁDRŽE
NA PLYNNÉ
PALIVO

NÁDRŽE
NA TEKUTÉ
PALIVO

KAPSLE STRÝČEK ARTUR

Předmluva

Projekt Dlouhé Země vznikl v konverzaci u večeře na začátku roku 2010, když se mi Terry Pratchett zmínil o sci-fi příběhu, který před časem založil do šuplíku. Než večeře skončila, rozhodli jsme se rozvinout tuhle myšlenku společnými silami. Nejdřív jsme plánovali dvě knihy, ale už v prosinci 2011, když jsme dokončili nástin prvního svazku (Dlouhá Země), který jsme ovšem stejně museli rozdělit na dva, jsme načrtli pokračování ve třetí knize Dlouhý Mars a rozmýšleli velké kosmické vyvrcholení celé série. V tuto chvíli jsme našim hrdinným vydavatelům předestřeli návrh na sérii pěti knih.

Měly být vydávány rychlostí jedna ročně, ale my museli postupovat rychleji. Čas hrál proti nám a Terry měl ještě další projekty, kterým se musel věnovat. Svazky 1 a 2 vyšly v letech 2012 a 2013 a v srpnu 2013 jsme vydavatelům předložili náčrty zbývajících tří svazků včetně tohoto. Na nich jsme následně pracovali. Terryho jsem naposledy viděl na podzim 2014, když jsme se mimo jiné zabývali částmi Dlouhého vesmíru zahrnujícími velké stromy (viz kapitola 39 a dál), mně pak zbývalo dohlédnout na redakci a vydání celé knihy.

S. B.

Kapitola 1

PŘIPOJTE SE!

Pohybem dolů se odjakživa myslel pohyb směrem k Prvozemi. Dolů k přecpaným světům a milionům lidí. Nahoru pak vedl směr k tichým světům a čistému vzduchu Horních křížení.

Pět Kroků západně od prvozemského Madisonu ve Wisconsinu, na malém hřbitově vedle sirotčince stál Jošua Valienté nad památníkem své ženy. Připadal si tak na dně, jak jen to bylo možné. Byl chladný březnový den. *Helen Greenová Valienté Doaková*. „K čemu to všechno bylo, drahá?“ zeptal se jemně. „Jak jsme se dostali až sem?“

Nedonesl žádné květiny. Nemusel, o hřbitůvek se skvěle staraly děti, nejspíš pod laskavým dohledem sestry John, staré Jošuvy přítelkyně, která nyní sirotčinec vedla. Byl to její nápad, postavit tady tenhle památník jako útěchu pro Jošuu, když náhodou přišel na návštěvu. Samotná Helen trvala na pohřbu na samotné Prvozem, i na mnohem méně přístupném místě. Pomník nesl datum Heleniny smrti, rok 2067. Tři roky poté se Jošua stále ještě snažil vyrovnat s neúprosnou realitou.

Vždycky byl mužem samoty, alespoň po většinu svého života. Dokonce i zkušenosti se dnem Nazemvkročení vyplývaly z jeho touhy být sám. Nyní uplynulo půl století od chvíle, kdy nezodpovědný génius Willis Linsay umístil plány svého pří-

stroje zvaného Vkročec volně na internet. Když jste přístroj sestavili, připnuli si ho na opasek a stiskli přepínač, zjistili jste, že Kráčíte – opouštíte starý svět, nyní nazývaný Prvozemí, a vstupujete do jiného. Tichého, lesem porostlého světa, tedy pokud jste Kráčeli v místech jako Madison ve Wisconsinu, jako Jošua ve svých třinácti letech. Když jste přepínač otočili na druhou stranu, vrátili jste se tam, odkud jste vyrazili. Nebo, pokud jste měli kuráž jako Jošua, mohli jste kráčet dál a dál do dalších světů. Najednou tu byla Dlouhá Země, řetězec podobných, ale ne zcela identických světů, a všechny kromě Prvozemě liduprázdné.

Pro samotářské dítě typu Jošuy Valientého perfektní útočiště. Ale ať už jste utekli, jak daleko jste chtěli, stejně jste se nakonec museli vrátit. Teď Jošuovi bylo šedesát sedm let, žena mu zemřela, Sally Linsayová se ztratila – dvě úplně rozdílné ženy, které definovaly jeho život – a se svým jediným synem se odcizili. Teď, jak to vypadalo, neměl jinou možnost než být sám.

Najednou pocítil ostrou bolest hlavy podobnou elektrickému výboji skrze spánky.

Jak tam tak stál, měl dojem, že něco zaslechl. Vzdálené hřmění zemětřesení někde v hlubinách, zvuk tak hutný a energický, že ho člověk spíš cítil, než slyšel.

Jošua se pokusil soustředit na přítomný okamžik tady a teď – hřbitov, jméno své ženy na pomníku a nízké budovy této Země, všechny dřevěné a pokryté solárními panely, ale vzdálený zvuk byl úporný.

Něčí volání se prohánělo ozvěnou Horními kříženími.

PŘIPOJTE SE!

Mnohem dál od Prvozemě ve hvězdami poseté prázdnotě, tam, kde by bývala měla být Země:

„To není možné,“ pronesla Stella Welchová s pohledem upřeným na tablet.

Dev Bilaniuk si povzdechl. „Já vím.“

Stelle bylo přes šedesát, o více než třicet let víc než Devovi. Navíc patřila k Příštím. Byla tak chytrá, že když se pustila do nějakých spekulací nebo analýzy, tak Dev, který měl doktorát z Valhallské univerzity a nebyl žádný trouba, mohl pozorovat tak maximálně prach za jejími patami na obzoru. Pravda, teď nijak zvlášť chytře nevypadala, protože z Devovy perspektivy visela hlavou dolů uprostřed obrovské, umělé jeskyně hluboko uvnitř Cihlového Měsíce, a její vlasy v nulové gravitaci vlály všemi směry.

A vypadala, že tím „pozváním“, které zachytil radioteleskop jménem Kyklop, byla stejně rozhozená jako Dev.

„Tak zaprvé,“ začala, „Kyklopa jsme ještě ani nedokončili.“

„To sice ne, ale testy dílčích antén byly úspěšné. Přepínali jsme mezi různými testovacími cíli, když tahle – SETI ptákovina – naskočila v datech a nahrála se nám do...“

„Máme také hlášení, že jiné přijímače, většinou na Nižších Zemích a na Prvozemi, přijaly totéž. To není jen tak nějaký radiomaják se zprávou v tomhle vesmíru. Jde o jev, který pokrývá celou Dlouhou Zemi. Jak je tohle k čertu možné?“

Dev váhavě dodal: „Na síti zmiňují další zvláštní pozorování. Nejružnější podivnosti po celé Dlouhé Zemi, které nemají nic společného s radioastronomií. Například v trollím dlouhém volání.“

Stella vypadala, že zrovna tohle ji nijak nezaujalo. „A pak ta věc s kódováním.“ Znovu se podívala na obrazovku tabletu, která zobrazovala dvě jednoduchá slova PŘIPOJTE SE.

„Pod tímto jednoduchým sdělením je mnoho vrstev dalších informací,“ nato Dev. „Možná budeme potřebovat kompletního a funkčního Kyklopa, abychom je získali všechny.“

„Tím chci říct,“ zdůraznila, „že to, co jsme přijali, dorazilo

s vlastním dekodovacím algoritmem – něco jako počítačový virus. Algoritmus, schopný přeložit svůj vlastní význam do *angličtiny*.“

„I do dalších jazyků,“ doplnil Dev, „alespoň lidských. Ověřili jsme to. Nahráli jsme to do tabletu čínského rodilého mluvčího z místního personálu.“

Za to byl Dev pokárán od nadřízených, ale napětí mezi Čínou a ostatními národy na Prvozemi tady, dva miliony světů daleko, nic neznamenal.

„Ale jak?“ vyštěkla Stella. „Jak to s námi k čertu může mluvit? Nejspíš bez jakékoli předchozí znalosti lidstva a našich jazyků. Myslíme si, že signál byl vyslán civilizací vzdálenou mnoho světelných let, odněkud ze souhvězdí Střelce, poblíž středu galaxie. Naše radiová obálka tak daleko nedosahuje, ani z Prvozemě.“

Devovi s tímto přívalem slov došla trpělivost. „Profesorko Welchová, jste o dekády služebně starší než já, napsala jste učebnice, ze kterých jsem studoval, a ještě jste Příští. Proč se na to ptáte mě?“

Mrkla na něj a nevrloou netrpělivostí probleskla jiskřička humoru. „I tak mi můžete říct, co si o tom myslíte. Někaké nápady?“

Pokrčil rameny. „No, na rozdíl od vás jsem na skutečnost, že sdílím svět s mnohem chytřejšími bytostmi, dávno zvyklý. A tihle Střelci jsou zjevně o hodně chytřejší. A to i než vy. Chtějí s námi mluvit a prostě vědí jak. Důležité je, profesorko, co s tím budeme dělat dál.“

Usmála se. „Odpověď přece oba moc dobře známe.“

Taky se pousmál. „Prostě budeme potřebovat větší teleskop.“

PŘIPOJTE SE!

Ještě dále od Prvozemě:

Jošua Valienté tohoto trolla kdysi nazval Sancho. On už ovšem od svého druhu v tlupě jméno měl – nejednalo se však o jméno, které by člověk mohl pochopit či vyslovit, spíše o složité shrnutí jeho osobnosti, jakýsi nápěv v trollí nekonečné písni.

A teď, zatímco s ostatními hodoval na tučném bizoním mase a světlo brzkého jarního dne se pomalu vytrácelo, se cítil znepokojen. Zahodil obrané žebírko, postavil se a zadíval se na horizont. Ostatní cosi zabručeli, rozptýleni okamžikem, ale za chvíli se zase pokojně vrátili k jídlu. Sancho zůstal stát, poslouchal a pozoroval.

Tahle tlupa trollů měla úspěšný den, v tomto srdci odlišné Severní Ameriky. Už několik dní stopovali stádo zvířat podobných bizonům a jejich společný zrak padl na postaršího samce, který kulhal a táhl se pomalu za zbytkem stáda. Zatímco hlavní část trollí tlupy pokračovala směrem k zapadajícímu slunci, ovšem na světě o několik Kroků vzdáleném, aby o nich bizoni nevěděli, průzkumníci proskakovali tam a zpět, pozorovali bizony a vraceli se, aby pomocí tance, gest a houkavých zvuků podávali zprávu o pohybu kořisti.

Konečně postarší bizon klopýtl.

Byla to pro něj poslední kapitola jeho pomalého životního příběhu. Jedna zadní noha se mu nikdy pořádně nezahojila po tříštivé zlomenině, kterou utrpěl jako mládě, a teď ho naposledy zradila.

Padlý bizon, těžce dýchající v horku, byl najednou obklopen lovci, mohutnými humanoidy se srstí černou jako noc, kteří měli v silných rukou kamenná ostří a naostřené klacky. Sesypali se na něj, řezali a bodali svaly i šlachy, snažili se zasáhnout tepny a probodnout srdce. Trollové byli svým způsobem velice inteligentní, ale s nástroji to moc neuměli. Používali špičaté kameny a klacky, ale nepřišli na žádný způsob, jak

zasáhnout kořist na dálku. Neměli luky ani oštěpy. Proto lovili zblízka a velmi násilným způsobem – velká svalnatá těla obsypala kořist, dokud ji nestrhla na zem obrovskou fyzickou silou.

Bizoní samec byl velmi starý a hrdý, zatroubil, pokusil se vstát a bránit se, ale vlna útočníků jej opět srazila na zem.

Nakonec právě Sancho zasadil poslední úder a prorazil bizonovi lebku jedinou ranou velkého kamene.

Trollové obestoupili padlé stvoření a zazpívali vítěznou píseň plnou radosti z vidiny jídla a respektu k bizonově daru života. Pak kořist vyvrhli a začali hodovat. Nejprve játra, pak ledviny a nakonec přešli k srdci. Netrvalo dlouho a novinky o jejich úlovku rezonovaly celým Dlouhým voláním, sdíleným tlupami přes tisíce světů – a v hlubokých vzpomínkách některých starých trollů, jako byl Sancho, bude tato událost uložena navždy.

Ale teď, na konci tohoto šťastného dne, Sancha od úlovku a hodování něco odvádělo. *Něco* slyšel. Nebo... spíš neslyšel.

Co to jen bylo? Jeho mysl se nepodobala lidské, byla široká a plná zapadlých vzpomínek. Neznal lidská slova, ale kdyby tomu tak bylo, mohl by to, co slyšel, nazvat Pozváním.

Sancho se zahleděl na samce, samice i mláďata z tlupy, kteří se spokojeně krmili. Strávil s nimi mnoho let, viděl narození nových mláďat i odchod starých trollů. Znal je stejně dobře jako sám sebe. Tvořili celý jeho svět. Ale teď v nich viděl to, čím doopravdy byli: jen hrstka šikovných zvířat ztracená v prázdné krajině plné ozvěn. Zranitelná a choulící se ve tmě.

A zpoza horizontu něco přicházelo.

PŘIPOJTE SE!

Ve světě, jen několik Kroků vzdáleném od Prvozemě, v nové kamenné kapli v otisku pradávné anglické farnosti nazývané Svatý Jan na Vodě:

Nelsonovi Azikiwemu bylo sedmdesát osm let a byl oficiálně v penzi. Na tohle místo se vrátil kvůli své staré farnosti na Prvozemi, ačkoliv ta se kvůli dlouhé vulkanické zimě stále nacházela pod ledovým krunýřem, přesto se zde ve svém dlouhém potulném životě nejvíc cítil jako doma. Kde jinde by měl trávit důchod?

Ovšem pro člověka Nelsonova typu bylo označení důchodce pouhou nálepkou. Jak mu jen síly dovolovaly, pracoval na nejrůznějších projektech, tak jako vždycky. Jen to teď nazýval zábavou, nikoli prací.

Samozřejmě, hodně mu pomáhala technologická infrastruktura Nižších Zemí, která mu umožňovala udržovat komunikaci se širším světem, tedy spíše více světy, aniž by musel opustit pohodlí své pracovny. Každý den trávil nějaký čas hovorem s Pány kvízů – na fóru postarších, nevrлých, paranoidních zaprutilců: pokud věděl, se žádným z nich se nikdy nesetkal osobně – kteří byli nyní rozptýleni po Nižších Zemích a okolí, ale i přesto dokázali udržovat pravidelná setkání. Když to bylo nutné, tak i prostřednictvím předávání paměťových karet pomocí Kráčení. Šlo o podivuhodný fakt Dlouhé Země, že ani půl století po dni Nazemvkročení nikdo nedokázal přijít na způsob, jak posílat zprávy mezi světy jinak, než je přenášet v rukou.

Právě teď pozornost Pánů kvízů přitahoval jev nazývaný Pozvání. Novinka o přijetí zjevného mimozemského signálu radioteleskopem v Trhlině se stala senzací v médiích na Nízkých Zemích, která byla běžně zaujata spíše lokální politikou a životem celebrit. Nyní se jimi prohnala záplava reportáží a bouře analýz o galaktické budoucnosti lidstva, případně o jeho záhubě, načež bylo vše opět zapomenuto. Ne však Pány kvízů.

Někteří věřili, že je Pozvání tím, čím se tváří být – tedy SETI zprávou z nebes, naplněním dlouholetých snů hledání mimozemské inteligence. Zpráva, šeptaná všem radioteleskopům na

všech světech, kde se nějaké nacházely. Jiní mínili, že přesně tohle to být nemůže, protože je to moc zjevné. Spíš se bude jednat o nějaký tajný vojenský experiment nebo o druh virální podprahové reklamy. Případně první tahy dlouho očekávané čínské invaze do prostoru zdrcené post-yellowstonské Ameriky.

A zatímco se Nelson probíral další várkou zpráv na toto žhavé téma, dostal sám své vlastní pozvání.

Obrazovky všech jeho zařízení najednou zčernaly. Nelson se znepokojeně narovnal v židli a předpokládal, že vypadl proud – to se na světě, který vyráběl elektřinu spalováním dřeva, občas stávalo. Ale pak se opět jedna po druhé rozsvítily a zobrazily známou mužskou tvář bez vlasů.

Nelson pocítil rozechvělé očekávání. „Ahoj, Lobsangu. Myslel jsem, že jsi opět někam zmizel.“

Tvář se usmála a zařízení v Nelsonově pokoji přenesla hlas, který připomínal úder gongů v buddhistickém chrámu. „Dobré odpoledne, Nelson. Ano, odešel jsem. Ber toto moje zjevení jen jako zprávu donesenou kurýrem.“

Nelsona by zajímalo, s jak velkou částí Lobsanga právě hovoří. Od doby, co Lobsang dosáhl plné funkčnosti, řídil prakticky celou Prvozemi a mluvené slovo pro něj muselo být asi tak stejně efektivní jako jódlování v morseovce. Tenhle avatar asi nebyl o moc víc než sofistikovaný řečový generátor. Ale přesto si Nelson povšiml, že si Lobsang dal tu práci, aby se zpráva na svého dávného přítele usmála.

„Mám pro tebe novinky,“ začal Lobsang. Obrazovka zablikala a Lobsangovu tvář nahradil obličej opáleného chlapce ve věku asi deseti nebo jedenácti let. „Objevil jsem ho teprve nedávno, s velkým zpožděním mi ho ohlásila vzdálená son-
da...”

„A kdo to je?“

„To je tvůj vnuk, Nelson.“

PŘIPOJTE SE!

Velmi daleko od Prvozemě, více než dvě stě milionů Kroků:

USS *Charles M. Duke* nespadala pod vedení admirála Maggie Kauffmanové. Ve svých šedesáti devíti letech byla na přímé operační velení už příliš stará a ve skutečnosti ji už formálně penzionovali. To jí ovšem nebránilo působit trable svým bývalým nadřízeným i těm, které oficiálně jmenovali na její místo z těch, kteří zbyli z amerického námořnictva. Nicméně tahle poslední mise do hlubin Dlouhé Země byla její nápad – k čertu, šlo o přímý výsledek jejího pětadvacetiletého snažení o uzavření nedokončených záležitostí. A jak zjistila, když se jí kapitánka Jane Sheridanová zmínila o oběžníku, který dorazil z prvozemské Havaje, záležitosti se opravdu jen tak neuzavřou.

Maggie se ale nechtěla vzdát bez boje. „Ale už jsme tak blízko! Dvě stě milionů Kroků a nějaké drobné.“

„A zbývá nám ještě padesát tisíc, admirále, a to těch nejobtížnějších.“

„Pche, tyhle necky bych provedla těmihle nejnebezpečnějšími úseky i ve spánku.“

„Obávám se, že rozkazy jsou naprosto jednoznačné, madam. Musíme se vrátit. Rychlé čluny s rozkazy se nevysílají jen tak. A navíc si přeji výslovně vás. Admirál Cutler si váš návrat osobně vyžádal.“

„Cože? Ed Cutler? Ten by nedokázal velet ani cedníku.“

„Tohle nehodlám komentovat, madam.“

„Jsem v důchodu.“

„Jistě, admirále.“

„Nebudu přijímat rozkazy od nějaké staré kancelářské krysy.“

„Ale já ano, madam,“ podotkla jemně Sheridanová.

Maggie si povzdechla a vyhlédla ven zpevněným oknem pozorovací paluby na ožehlou, zaprášenou, vulkanickou kra-

jinu poslední Vkročné Země a na kurýrní člun, štíhlé plavidlo, které viselo na obloze vedle *Duka*.

„Ale už jsme došli tak daleko,“ zopakovala, „a už je to tak dlouho.“ Před dvaceti pěti lety zanechala vědecký tým na Zemi Západ 247 830 855, velice zvláštní Zemi, která byla vlastně jen měsícem větší planety. A před dvaceti lety vyslaná záchraná mise zjistila, že tým zmizel. „Jsou to mí lidé, Jane.“

„Já vím, madam.“ Sheridanové táhlo na třicet, ale šířila kolem sebe auru schopností někoho mnohem staršího. „Ovšem, jak to vidím já, tak po pětadvaceti jsou buď mrtví, nebo vynalezli způsob, jak přežít. V obou případech mohou ještě nějakou chvíli počkat.“

„K čertu, nejenže jste směšně mladá, ještě máte směšnou pravdu. A Cutler je všivák. A co to vůbec všechno znamená? Nějaký druh pozvánky, nebo co?“

„Nevím o tom o nic víc než vy, admirále...“

Zatímco se dohadovaly, *Duke* započal svou dlouhou cestu zpět domů a jemný houpavý pocit pravidelného Kráčení se vrátil. Za okny se začaly míhat světy. Nejprve jeden za vteřinu, pak dva, pak čtyři: Slunce a déšť, horko a zima, krajiny různých biosfér i ekosystémů se objevovaly a mizely mrknutím oka. Tomuhle rutinnímu zázraku nikdo nevěnoval pozornost.

PŘIPOJTE SE!

A ještě někde úplně jinde:

Tento chladný březnový den novic s oholenou hlavou, který setrval v tureckém sedu u nízkého stolku a prokousával se textem z osmého století po Kristu, byl náhle rozptýlen slabým voláním.

Nejednalo se o řeč ani smích vesničanů, nesoucí se čistým himálajským vzduchem, starci s kouřícími dýmkami, ženy peroucí prádlo, nebo děti hrající si s podomácku vyrobenými

dřevěnými hračkami. Nešlo ani o cinkání kravských zvonců z průsmyků. Zní to jako nějaký hlas, pomyslel si chlapec, ozývající se mezi ledem pokrytými tvářemi hor, které se tyčily nad tímto údolím hluboko ve starém Tibetu.

Hlas, který mu zněl uvnitř vlastní hlavy.

Tiše pronesená slova:

... Lidstvo musí pokračovat. To je logika našeho konečného vesmíru. Nakonec se musíme pozvednout, a pokud nemáme zahynout, té výzvě se postavit... Uvažujte. Říkáme si moudří, ale jak by vypadal skutečný Homo sapiens? Co by dělal? Jistě by si ze všeho nejvíce cenil svého světa nebo světů. Vzhlížel by k nebesům a hledal další inteligentní životní formy. A díval by se na vesmír jako na celek...

„Jošuo?“ hlesl chlapec.

Mistr udeřil dlaní do stolu a chlapec nadskočil. „Lobsangu, dávej pozor.“

PŘIPOJTE SE!

PŘIPOJTE SE!

Ta slova pršela z oblohy všude po celé Dlouhé Zemi, kdekoli se našly uši k poslouchání, oči k vidění a mysl k porozumění.

Jošua Valienté, dlící u pomníku své ženy, ovšem o žádné pozvání nestál. „Dejte mi pokoj, k čertu,“ zavrčel našťavaně a Ukročil pryč. Zavlnění vzduchu, které svým zmizením způsobil, rozhýbalo okvětní lístky na náhrobku.

Hlas z nebes ovšem neutichl.

PŘIPOJTE SE!

PŘIPOJTE SE!

PŘIPOJTE SE!

Kapitola 2

Když Bill Chambers dorazil do své kanceláře, poslední dubnové ráno, než Jošua vyrazil na svou poslední dovolenou, měl potíže otevřít dveře – vážně se jednalo o dveře do jeho vlastní kanceláře, protože Bill momentálně zastával starostovskou funkci v Čertvíkde, uvědomil si Jošua nostalgicky.

Jošua se nacházel v malé soukromé koupelně. Když uslyšel tlumené klení, vyšel ven od pasu nahoru nahý, s ručníkem kolem krku a tváří pokrytou pěnou na holení. I když ráno už pokročilo, žaluzie byly zatažené a místnost ztemnělá. Bill se snažil projít kanceláří, aniž by dupl na nějakou položku cestovního vybavení, což nebyl jednoduchý úkol. Nejen že Jošua měl na Billově pohovce stále rozestláno, ale všechny ostatní věci v řadách a hromadách pokrývaly podlahu, a dokonce i stůl.

„Milosrdná matko, Joši, to si musíš balit zrovna tady?“ Billův irský přízvuk zesiloval pokaždé, když se setkali. „Čertvíkde je nyní docela civilizované místo a já musím do konce týdne odevzdat čtvrtletní uzávěrku.“

„Bille, já myslel, že na takové věci máš počítač.“

Bill se zatvářil ublíženě, tedy ještě ublíženěji než předtím. „Člověče, to přece nemůžeš nechat na počítači. Skutečné účetnictví je poslední útočiště kreativní mysli.“

„Hele, já v té židli taky kdysi sedával, pamatuješ? Za chvíli už ti dám pokoj.“

„Myslíš konkrétně tenhle pokoj?“ Bill se snažil dostat se dále

do místnosti, prodloužil krok a obezřetně pokládal nohy na zbývající miniaturní volné plochy. „Boha jeho, něco tady smrdí jako trollí kšíry!“ Vytáhl žaluzii a otevřel okno na ventilaci.

Dovnitř se nahrnul chladný vzduch provoněný prachem, senem a jarními květinami: vzduch ze světa, který byl ve srovnání s ostatními okolními Dlouhými Zeměmi chladný až natolik, že tu občas mrzlo i v červnu. Jošua to vždycky považoval za svým způsobem osvěžující.

Pro Jošuu to také momentálně představovalo vůni domova – na tomhle místě měl největší zásobárnu a skladiště. Sice Čertvíkde nezaložil, ani ho nepomáhal založit, ale žil tu po desetiletí s manželkou Helen a synem Rodem. Když sem dorazil, jediný pevný bod nově se rodícího města představovala kovárna. Vzhledem k tomu, že železo se nedalo přenášet mezi světa, stala se kovárna jakýmsi špendlíkem, který připíchl společnost k této konkrétní Zemi a sloužil jako bod setkávání a ohnisko drbů. Takže rozhodně ne náhodou zde vznikla první radnice Čertvíkde, čehož se účastnili i Bill a Jošua. Během kolaudační oslavy nad dveře zavěsili železnou podkovu. Je sice trochu zvláštní, když se nad tím tak zamyslíte, vyrábět podkovy na světě, kde zatím nežije jediný kůň, ale lidé si přáli trochu toho štěstí.

Ovšem, Jošuoovo manželství se rozpadlo a Helen se odstěhovala zpátky do svého rodného města v Obilním pásu – do Rebootu. Tam také zemřela. Svého syna Roda Jošua už skoro nevídal. Sice se měl dneska ukázat, ale člověk míní...

Bill odstoupil od okna zpět do šera místnosti a zamotal se do Jošuoových svršků i spodků visících na šňůře. „Hrome, nepamatuju si, že bych tu měl prádelní šňůru. Kam jsi ji přivázal? Aha, tamhle k bustě zakladatelky nahoře na knihovně, určitě by chtěla, abys jí tu šňůru takhle omotal kolem krku.“

„No tak promiň, improvizoval jsem. Nedáš si kafe? Vzadu v kuchyňce se mi vaří voda.“

„Myslíš, jestli si dám nějaké svoje nejlepší kafe dřív, než skončí v žaludku tobě? Ale no jo, tak mi nalej.“

Jošua si otřel z tváře pěnu a nalil nápoj do nejméně odpudivého hrnku, který našel v kredenci nad dřezem. „Tumáš. Mléko ani cukr nemám.“

„Jak jinak.“ Bill odsunul věci z rohu svého stolu a posadil se na něj.

„Na zdraví.“

Přiřukli si kávou v hrncích.

„Víš, Bille, vzpomínám si na časy, kdy jsi vždycky žádal – jak bych to jen řekl – kapku něčeho na posilněnou. I takhle časně zrána.“

„Vždycky jsem měl chlapecké chutě...“

„Od chvíle, kdy ti bylo čtrnáct, pokud si dobře vzpomínám, Bille Chambersi, jsi se o to snažil, kdykoli ti to mohlo projít. Nesnaž se to popřít.“

„Za ta léta jsem se změnil, či spíš za ta desetiletí. Za to můžu poděkovat Rannímu přílivu.“

„Máš štěstí, že ji máš, a děti taky.“

„Jo, s tím můžu více než souhlasit. Stejně jako tys byl šťastný, žes měl Helen.“

„Jo, to jsem byl.“

Nastala chvíle rozpačitého ticha.

„Na nepřítomné přátele,“ zvolal nakonec Bill a znovu si přiřukli. Bill opatrně zvedl ze židle za stolem klobouk se širokou krempou. „Člověče, opravdu potřebuješ všechny tyhle haldy hovědin?“

„To si piš.“

„A jaký v tom máš pořádek,“ ušklíbl se ironicky. „Vidím vybavení na zimu, takže plánuješ být venku více než pár měsíců? Univerzální mapy...“

To byly mapy orientačních bodů, které setrvaly na svých místech, když jste cestovali napříč Dlouhou Zemí: žádná lidská

města ani cesty, ale hory, řeky, pobřeží, význačné body v krajině.

„... stříbrné nouzové deky – vidím. A kde máš karimatku?“

„Jsi sto let za opicemi. Podívej se na tohle.“ V levačce pozvedl balíček velikosti baseballového míčku. „To je aerogel, celá karimatka se ti teď schová do dlaně.“

„V tvém případě spíš do terminátorské kyberpařáty.“

„No jo, no jo.“

„Boty, táborové sandály a ponožky. Ponožek není nikdy dost! Tablety na čištění vody, sušené maso a tak – to jsou nouzové příděly, předpokládám?“

„No, budu žít v divočině, chystám se lovit a klást pasti.“

„To ti ovšem nikdy moc nešlo. Ale můžeš si dovolit trochu zhubnout.“

„Tak ti děkuju.“

„Lékárnička, vidím: prášky proti průjmům, antihistaminika, něco proti bolesti, laxativa, přípravky proti plísním, dezinfekce, antiparazitika, vitaminové tablety... a co tu máš dál? Hlavice šípů, třetivy, pasti a sítě. Lehká bronzová sekerka. Víc nožů, než má řezník v šuplíku. A obvyklá elektronika – rádio, tablet a navigace.“ Ta využívala GPS na dostatečně vyvinutých světech a v ostatních případech odhadovala polohu za základě Slunce, Měsíce a hvězd, případně délky dne a událostí jako zatmění Slunce nebo Měsíce. V téhle technologii se odrážela těžce nabytá moudrost desetiletí cest po Dlouhé Zemi. „... křesadlo, a taky sirky, to je chytré, a taky solární pírka!“

Šlo o jakýsi obrácený deštník se zrcadlovým povrchem uvnitř – tím bylo možné zachytit sluneční světlo a s jeho pomocí uvařit vodu.

„... sáčky na trus, lepidlo na zuby...“

„Jo, jo.“

„Dělám si srandu, Metuzaléme, ale jen tak tak. Kafe, koře-

ní, pepř, zboží na výměnu, samozřejmě. A taky nějaké zbraně. Dva bronzové revoly – elektromagnetické?“

„Jasně,“ Jošua popadl jednu z malých pistolí. „Poslední výkřik techniky. Nabíjí se solární energií, nebo prostě můžeš jen mačkat rukojeť.“ Ukázal hlavní na podlahu, vystřelil a vyvrátil malou díru do rohu Billova stolu.

„Hele, trochu úcty, ten stůl je starožitnost!“

„No, to tedy není, vždyť jsme ho vyrobili my dva.“

„No, tak teď už nikdy starožitností nebude. A tohle všechno se ti vejde do jednoho batohu? Máš moc pěkné hračky, Joši, to se musí nechat.“

„A to všichni říkají, že po dni Nazemvkročení pokrok ustal.“

„Škoda, že někdo nevynalezl nezlomitelný srdce,“ podotkl Bill.

Jošua uhnul pohledem.

„No tak promiň,“ řekl Bill. „Bylo to ode mne fakt odporný, dřív bych něco takovýho neřek, že ne? Jako kluci jsme byli kámoši a takovýhle pocity měly ty otravné sestry, ne my. Od té doby jsme se oba změnili, ale ty pak zas tak trochu zpátky.“

Jošua tím byl trochu otrěsen. Aby to zakryl, stáhl ze šňůry jednu z košil a začal ji skládat. Najednou mu devětašedesátiletý Bill, sedící na stole stlučeném ze zbytkových desek a usrkávající kafe v potemnělé kanceláři, připadal opravdu jako starosta. Tak dospěle. Jako by ten starý, potrhlý, falešný Irčan vyrostl a dospěl, zatímco se Jošua nedíval. Přerostl i samotného Jošuu.

„Jak to myslíš, že jsem se změnil *zpátky*?“

Bill rozhodil rukama. „No tak například – když byl ten šrumec s těmi rebelskými týpkami ve Valhalle a všichni ti trollové na Dlouhé Zemi prostě zmizeli, vzpomínáš? A ten darebák Lobsang nám vrazil twain a nařídil, ať najdeme Sally Linsayovou.“

„Ježíši, Bille, to je víc než třicet let!“

„No jasně, a co si tak vzpomínám, prostě jsme jen vstali a odrfčili napříč Dlouhou Zemí. Rozhodně si nevzpomínám, že bys balil a počítal si ponožky.“

Jošua se rozhlédl po místnosti na všechny věci srovnané na hromádkách. „To se přece musí udělat pořádně, Bille. Musíš se ujistit, že máš všechno, co potřebuješ, že všechno funguje – a pak to všechno musíš pořádně zabalit.“

„No, přesně o tom mluvím. To neříká Jošua – starosta Čertvíkde, Jošua otec, Jošua Valienté, hrdina poloviny Dlouhé Země. Tohle je Joši – kluk, kterého jsem znával v Domově, když nám bylo dvanáct nebo třináct, který vyráběl krystalky a modely stejně pečlivě, jako teď balí. Všechno jsi pečlivě vyskládal před sebe, opravil všechny poškozené kousky –“

„– a natřel to, než to slepil.“

„Cože?“

„To vždycky říkala Agnes. Ty jsi ten druh kluka, který vždycky natře všechny kousky dřív, než je poslepuje.“

„Tak to měla pravdu.“

„Vždycky měla pravdu. Vlastně ji má doteď... Dneska by mě měla přijít navštívit a nepochybně bude mít zase pravdu. Ale co má být, Bille?“

„Je to otázka přiměřenosti. A ještě jedna drobnost, pane předsedo, nejsi náhodou tak trochu starý, než aby sis hrál na Daniela Boona?“

„Do toho ti nic není,“ vyštěkl Jošua.

Bill zvedl dlaně v obraně. „No dobrá, bez urážky.“

Někdo zaklepal na dveře.

Bill se postavil. „To bude možná sestra Marie Stigmata. Právě včas. Nechám tě tu s ní samotného, stejně tu nemůžeš nic dělat, dokud nevysmahneš.“

„Bille, já oceňuju –“

„A nezapomeň na to hlavní – vždycky někam vysoko umísti

nějakou zatracenou značku, třeba tu strašnou deku někam na skálu, aby to bylo vidět z twainu, aby tě našli, až si namlátíš.“

„Jasně, rozumím.“

Bušení na dveře nabralo na intenzitě.

„No jo, vždyť už jdu.“ Otevřel dveře, ale nestála za nimi Agnes, nýbrž Jošuův syn. Bill se co nejrychleji vytratil.

Kapitola 3

Danielu Rodneymu Valientému bylo třicet osm let. Byl vyšší než jeho otec a tak tak že se vešel do dveří. Měl světlou pleť po matce, ale Jošovy tmavé vlasy. Oblékl si prakticky vyhlížející overal s kapucí a na řemeni přes rameno malou koženou brašnu. Jošua ho podezříval, že v ní nosí všechnen svůj majetek – myšleno tedy naprosto všechno, co vlastnil.

Teď se vplížil do starostovy kanceláře, s lehkým znechucením přehlédl hromady vybavení, smetl krámy z Billovy židle a posadil se. To vše beze slova.

Jošua potlačil povzdech. V přítomnosti svého syna cítil nutkání zapnout si košili. Pak ze stolu zvedl Billův napůl vypitý hrnek a přesunul se ke kuchyňce. „Takže...“

„Takže.“

„Dáš si kafe? Ještě tady trocha zbyla.“

Rod, na kterémžto jméně nyní trval, zavrtěl hlavou. „Již před léty se mi podařilo zbavit závislosti na kofeinu. O jednu potřebu, kterou musíš naplňovat, méně, hlavně v Horních kříženích.“

„Tak co alespoň vodu? Městský zdroj už je zase čistý, od doby, co –“

„To je v pohodě.“

Jošua přikývl, odložil hrnky a posadil se na stoličku, ze které předtím smetl sadu lezeckých skob. „Jsem rád, že jsi přišel.“

„A proč?“

Jošua si povzdechl. „No zjevně proto, že od chvíle, kdy tvoje matka zemřela, jsme si navzájem zbyli jen my dva.“

Rodova tvář vypadala jako vytesaná z kamene. „Ty mě rozhodně *nemáš*, tati, ani já tebe.“

„Rode –“

„A proč už zase chceš zmizet někam do divočiny Dlouhé Země? Přesně to jsi dělal prakticky po celé moje dětství. A taky když se ti rozpadlo manželství s mámou. Poznámka přes outernet ve stylu *Tak čau, já zase mizím*, se vážně nepočítá, tati. Kromě toho, nejsi na takové frajeřinky už trochu starý?“

„Víš, Rode – Danieli –, mám pocit, že mě celý život jenom soudíš. Je možné, že problémy s vlastními rodiči má *každý* –“

Rod ho přerušil. „Přišel jsem jen proto, abychom si promluvili o tvé poslední vůli.“

„No dobrá. Je podepsaná před svědky a uložená u notáře jak tady v Čertvíkde, tak ve federálním území na Madisonu Západ 5.“

„Tati, právníkové záležitosti jsou mi úplně fuk. A nic od tebe nechci. Jen si potřebuju být jistý, že jí rozumím, než zmizíš někam do divočiny, srazíš si vaz a já už tě nikdy neuvidím.“

„Fajn. Hrubé obrysy znáš. Kromě pár dárků, jako třeba pro Domov v Madisonu, jsem všechno nechal tvé tetě Katii v Rebootu, případně jejím žijícím potomkům. Velmi jednoduché...“

Katie byla Helenina starší sestra. Spolu se svými rodiči se zhruba deset let po dni Nazemvkročení vydala pěšky přes Dlouhou Zemi a pomáhali založit komunitu v Rebootu na okraji skupiny úrodných světů, později známé jako Obilní pás. Helen z Rebootu odešla, když se seznámila s Jošou, ale Katie tam zůstala, vdala se, vychovala dvě zdravé dcery a později i vnučky.

Všechno to ale mělo svou stinnou stránku. Greenovic děvčata měla bratra, Rodneyho, který byl fóbik, jak se začalo říkat –

tn. zcela neschopen Kráčet. Když rodina odešla, zanechali ho u jeho tety. Rodney se pak zapletl do zničení Madisonu ve Wisconsinu s přenosnou jadernou bombou a zbytek života strávil ve vězení. Když se Jošův syn Daniel Rodney s touto rodinnou historií seznámil, opustil své dětské jméno Dan a začal si říkat podle svého zlomeného strýce. Jednalo se o jednu z mnoha příčin napětí mezi otcem a synem.

„Koneckonců, on není z tvé strany nikdo, komu bych mohl něco odkázat, že ne?“ podotkl Jošua.

Tentokrát si povzdychl Rod. „Říká se tomu rozšířené manželství, tati. Jsem jeden z patnácti manželů osmnácti manželek. Při posledním sčítání jsme měli dvacet čtyři dětí. Je to celé takové volné, jsme rozptýleni přes několik světů a pořád se stěhujeme. Právě teď mám stabilnější vztah se Sofií – Sofie Piperová, nikdy ji nepotkal a taky nikdy nepotkáš. Jsem něco jako náhradní strýc pro její synovce, nevlastní strýc, jestli chceš. Staré nálepky v tomto případě moc nefungují. Je to pružné, ale stabilní a migrantům Dlouhé Země, jako jsem já, to naprosto vyhovuje. První takový svazek vznikl už před dvaceti lety.“

„Hlavně je to hromada česačských žvástů a žádný zákon na americkém území to neuznává. Když pak dojde na dědictví –“

„Žádný majetek, který by stál za řeč, nemáme. To je celá pointa.“

„A vypadá to, že ty ses vědomě rozhodl, že žádné vlastní děti mít nebudeš.“

„Účastnit se toho ohavného vkročnickovského experimentu s křížením lidí?“

„K tomu tě přece nikdo nenutí.“

„Ty sám jsi produktem takového plánovaného spojení, tati. A podívej, jak to dopadlo. Tvoje matka zemřela při porodu a tvůj otec je sexuální násilník a bezdomovec. Století staré spiknutí s cílem vyšlechtit přirozené Vročníky. Taková věc

přece jen tak nezmizí. Podívej se, co to udělalo s lidstvem – celá ta destabilizace po dni Nazemvkročení.“

„Neseděli bychom tu, kdyby toho nebylo, Rode. Podívej, třeba mě nikdy neoslovili. Vypadá to, že v mojí generaci už se ten fond vyčerpал. A tvoje matka a její rodina s tím nikdy neměli nic společného. Tvůj vlastní strýc byl dokonce naprostý fóbik.“

„Halda keců. Můžeš být nositelem genu, aniž by se u tebe projevil. To je fuk. Ať tak či tak, tahle linie Valientého rodu se mnou skončí. A ten poskvrněný genom taky.“

„Jak chceš,“ odsekl Jošua. Podíval se na svého syna, sedícího ve starostově židli. Vypadal, že vůbec není spokojený a chce odsud zmizet co nejrychleji. „Vy zatracení mládežníci si myslíte, že jste vynalezli celý svět.“

Rod se postavil. „Tak já bych řekl, že jsme tu skončili. A abych nezapomněl, přinesl jsem ti dárek. To byl Sofiin nápad.“

Podal mu malou krabičku, vevnitř ležely lehké sluneční brýle. Jošua si je nasadil na nos a zašilhal. „Jsou dioptrické.“

„Jo, na tvoje oči, našel jsem to v máminých papírech.“

„Já přece brýle nepotřebuji –“

„Ale potřebuješ. Prostě je používej, nebo ne, jak chceš. Tak se měj.“

A odešel.

Jošua tam dlouhou dobu jen stál s brýlemi v rukou, obklopen svými hromadami vybavení.

Pak se ozvalo nové zaklepání. Tentokrát to opravdu byla sestra Agnes.

Kapitola 4

Agnes, praktická jako vždy, se okamžitě pustila do balení Jošuaova batohu. „Pamatuju si, jak jsem ti s tím pomáhala, když jsi byl kluk. Ale spíš tys mi vysvětloval, jak to mám dělat. Na dno dlouhé kalhoty, měkké věci k zádům, nože, pistole a životně důležité věci navrch.“ Dala si šálek čaje, ačkoliv se značně ušklíbla nad čistotou nádobí. „Bill Chambers byl odjakživa bordelář.“

„Asi jsi nepřišla celou tu dálku jen proto, abys mě viděla, že ne?“

Odrkla si. „Moc si nefandi. Byla jsem na návštěvě u starých přátel z Nového Springfieldu. Pamatuješ na Nicose Irwina, jak našel ty stříbrné brouky? Tak ten už má vlastní děti.“

Její sukně, blůza a kardigan byly čisté a pečlivě vyžehlené – od doby, kdy se vrátila z Nového Springfieldu, kde si budovala domov s Lobsangovým avatarem, už nenosila hábit. Ale její tvář zůstávala stále stejná, pomyslel si Jošua. I když poněkud znepokojivě mnohem mladší, než když ji viděl naposledy na její smrtelné posteli před pětatřiceti lety.

„Víš, Agnes, je mi šedesát sedm, skoro osm, a ty jsi najednou mladší než já.“

„Hm. Ale zase tak starý, abych ti nemohla říct, že ve svém věku děláš pěknou hloupost, když se chceš vydat do divočiny, opravdu nejsi. Ne že se ke mně vrátíš s brekem.“

„To už jsi třetí, kdo mi to dneska říká.“

„A bylo jedním z nich tvé vlastní svědomí?“

„Ha, ha.“

Přestala skládat ponožky a dotkla se jeho ruky. Té pravé z masa a krve, ne té umělé nalevo. Její kůže měla stejné jaterní skvrny jako ta jeho, povšiml si. „U nás v Domově se pro tebe místo vždycky najde, to přece víš. Čas od času se tam ukážu, abych zkontrolovala směřování, vedené mladou sestrou John.“

Mladá sestra John byla zhruba Jošuova věku a vedla Domov už několik desítek let.

„Jsem si jistý, že to velice oceňuje,“ odpověděl suše.

„Vyprávěla mi o tom malém chlapci, se kterým mají tolik potíží. Jmenoval se Jan?“

„Jan Roderick, mám dojem. Potkal jsem se s ním.“

„To je on. Jak leží v těch starých knížkách a nasává všechny ty staré filmy, co jsi Domovu věnoval, jako chicagský gangster nasává lajny kokainu.“

„Agnes!“

„Ale kuš. Prostě další komplikovaný malý kluk, stejný, jako jsi byl ty. Jsem si jistá, že by pro něj bylo nesmírně užitečné, kdyby tě poznal. Jedna z věcí, se kterými je Domov z pocho-pitelných důvodů na štíru, je poskytování mužských vzorů.“

„No, nejsem si jistý, že bych zrovna já poskytoval nějaký vzor... Podívej, Agnes, ty tři roky, co Helen zemřela, si připadám jako tělo bez duše. Potřebuju pauzu. Nebudu pryč dlouho. Až se vrátím, Domov tam přece pořád bude.“

„Ale já bych nemusela být.“

Řekla to tak důrazně, že ho to šokovalo. „Agnes, tvoje tělo je umělé a tvoje mysl vepsaná do gelu Černé korporace. Můžeš přece žít, dokud Slunce nevyhasne.“

„A kdo by chtěl zažít něco takového?“ Dotkla se pergamenové kůže na tváři. „Všechno musí mít nějaký konec, Jošuo. Tohle jsem se naučila od Ši-mi, která se definitivně rozhodla, že chce být prostě jen kočka. Všechno, co jsem chtěla já, bylo

být Benovi matkou, a pak už můžu své břemeno odhodit. No, a mému adoptivnímu synovi už je devatenáct.“

„Vážně?“

„To si piš. Čas uhání jako vítr, že jo? Nejsem si jistá, jak dlouho ještě zvládnou přesvědčivě předstírat, že stárnu. Kromě toho je to i otázka dobrých mravů. Stáším už jsem si prošla, a přece teď nebudu v nějakém panákovi simulovat veškerou tu bolest a utrpení jen pro mou vlastní ješitnost. Když vím, že to můžu kdykoli vypnout, nebo dokonce znovu omládnout, kdybych chtěla. Kdepak, myslím, že můj čas by měl nadejít spíš dřív než později. Je to tak správně.“

„No a co na to Ben?“

„Ten všechno ví, pochopil, co jsme já a *George* zač, už když mu bylo devět. A přijal to.“

„A dalas mu na vybranou?“

„Copak má v tomhle kdokoli z nás na vybranou, Jošuo?“

Najednou toho na něj bylo nějak moc. Odtáhl se, postavil se a začal cpát do batohu další věci.

„Já vím, že je to pro tebe těžké,“ řekla Agnes.

„To bude i pro Lobsanga,“ zamručel.

Povzdechla si. „No, myslím, že závazky vůči tomu muži jsem naplnila už před dlouhou dobou. Také záleží na tom, kterého Lobsanga myslíš. Provádala jsem se za *George*, který byl ztracen, když Příští uzavřeli svět Nového Springfieldu. Hlavní větev teď tvoří ta stará kopie, kterou jsi přitáhl z hlubin Dlouhé Země. Lobsangova identita je podivuhodný koncept. Nikdy není jenom jeden. Může se rozdělit, spojit, jedna kopie splyne s druhou...“

Lobsang se probral k vědomí jako umělá inteligence běžící na substrátu z gelu Černé korporace. Od počátku prohlašoval, že je ve své podstatě člověk, reinkarnace tibetského opraváře motocyklů. Až dodnes ho nikdo nebyl schopen usvědčit ze lži. A od chvíle jeho probuzení byla jeho existence velice komplikovaná.

Agnes pokračovala: „Nejrůznější kopie se synchronizovaly předtím, než George uvízl v Novém Springfieldu. Ta nová verze si sice pamatuje mě i náš společný život, ale nikdy to nebyl *můj* Lobsang. A kromě toho zase někam zmizel.“

Už to byly roky od chvíle, kdy byl Jošua v kontaktu s nějakou Lobsangovou iterací. „Cože, už zase?“

„Selena Johnsonová z transZemské tvrdí, že se stáhl do nějakého prostředí, kde se cítí *bezpečně*. Nějak nemám chuť zjišťovat, kde to přesně je. Samozřejmě, i když jeho identita – nějak se mi nechce používat slovo duše – je pryč, jeho ostatní funkcionality jedou na sto procent. Což je pro předivo lidských světů samozřejmě prima.“

„Je v tom nějaký vzorec, že ano, Agnes?“

„Vypadá to tak. Vždycky je chvíli v pohodě, pak se nahromadí stres a on se stáhne do nějaké ulity. Stejně jako když si hrál na farmáře v Novém Springfieldu. A pak zase všechno nanovo. Nu což.“

„Myslíš, že se loučíme naposledy, Agnes?“

„To přece nemusíme. Je to všechno tak pitomé, Jošuo. Nejsi a nikdy jsi nebyl Daniel Boone. Jen kluk, co potřeboval trochu prostoru.“

„Něco tam venku mě volá, Agnes, nemám moc na výběr.“

Chvíli si ho prohlížela. „Vzpomínám si na slovo, které jsi používal jako dítě. Ticho. Je to zpátky, že? Přemýšlela jsem, že se to může stát, když jsem četla všechny ty zprávy o zachyceném SETI signálu. Jestli všechny ty podivuhodnosti mohou být nějak propojené. Obvykle bývají.“ Povzdechla si. „Často si přeju, aby s námi pořád ještě byla Monika Janssonová. To byla ženská, která dokázala promluvit do duše líp než já. A řekla by ti, že ať už jsi ztratil cokoli, tam venku to nenajdeš.“ Postavila se. „Řekla jsem si svoje, takže můžu jít.“

Najednou nějak nebyl schopen se na ni podívat.

„Ale no tak, hlavu vzhůru,“ řekla jemně. On se otočil a ona ho objala.

Kapitola 5

Sestra John, představená Domova v Madisonu Západ 5, si její kolegyně často myslívaly na Jošuu i na Agnes. Vezměme si například Jana Rodericka, se kterým se oba zmiňovaní již setkali. Desetiletý Jan byl pro sestry i zaměstnance záhadou, a občas i zdrojem frustrace, protože v jeho drobném těle se ukrývala velice komplikovaná, snad i zauzlovaná osobnost. Sestra John nemohla dělat nic jiného, než všem ostatním radit, aby byli trpěliví. K čemu by také byly řádové sestry, psychologové i učitelé, kdyby nedokázali být trpěliví?

Sestře John při jednání s Janem nikdy nepřišlo zatěžko zůstat v klidu. Přitom však nevykazovala nějaké speciální charakterové vlastnosti, spíš jí Jan, štíhlý tmavovlasý chlapec, prostě jen v mnoha věcech až příliš připomínal Jošuu.

S Jošuu se to mělo tak, že odjakživa vypadal nevýrazně. Jeho záliby v dětství před dnem Nazemvkročení zahrnovaly osamělé procházky a průzkum nově založené prerie v madisonském Arboretu. V Domově rozebíral přijímače a sestavoval modely – tedy spíše opravoval nekompletní nebo poničené modely, které postavil někdo jiný. To by vám mělo dostatečně napovědět, jaký druh osobnosti se skrýval pod mopem, který Jošua hrdě nazýval vlasy.

Pak přišel den Nazemvkročení a Jošua se stal místní celebritou díky své chladnokrevné rozvaze té první děsivé noci, kdy

se dveře Vlkročských světů otevřely dokořán a všichni, včetně většiny dospělých, začali vyšilovat.

Sestra John nikdy nezapomněla, co pro ni Jošua tu první noc udělal. Vůbec tehdy netušila, co se s ní děje: *Vždyť jsem nevěšla do žádné skříně...* Tehdy se ovšem jmenovala Sarah Ann Coatesová a už si prožila svůj díl nočních můr, kvůli nimž skončila v Domově na Allied Drive. A když tak bloudila temnotou Vlkročského lesa, cítila, jak se jí všechny noční můry vracejí. Ruce, které se natahují temnotou... málem přišla o rozum.

Jošua ji přivedl zpět domů a zachránil ji.

Den Nazemvzkročení Jošuovi změnil život, ale jeho podstatu nikoli, alespoň to tak sestře John připadalo. Stále chodil na osamělé procházky, ovšem teď to bral Vlkročně k Horním křížím. Pořád byl velmi metodický a trpělivý, ale teď opravoval Vlkroče namísto modelů či puzzle. Jošua měl i svoji děsivou stránku – koneckonců byl prvním veřejně známým přirozeným Vlkročníkem, a vypadalo to, že patří spíš na světy Dlouhé Země než na Prvozemi. Ovšem sestra John si o něm myslela, že je ve své podstatě jednoduchý. Ne hloupý, ale jednoduše zkonstruovaný – s velmi krátkým spojením morálního kodexu a jeho vnějších projevů.

Snažila se mu naznačit, že v Domově má vždy dveře otevřené, kdykoli bude potřebovat. Helenin památník na hřbitůvku u Domova byl také její nápad, šlo o to nejmenší, co mohla udělat.

Jestliže sestra Agnes a ostatní byly schopny Jošuovi pomoci, aby vyrostl v přímou a pravdivou osobnost, pak sestra John mohla to samé udělat pro Jana Rodericka.

A to, i když pro ně představoval takovou záhadu.

Jednoho rána sestra Coleen, asi dvacetiletá mladá žena, přišla za sestrou John celá rozechvělá.

„Ten kluk dělá hrozně divný věci.“

„A to jako co?“

„On *poslouchá*.“

„A co je na tom tak divného? A co poslouchá?“

„Ne co, ale koho. Kohokoliv, kdo projde dveřmi. Návštěvy i autority.“

„Já myslela, že za ním žádné návštěvy nechodí,“ podotkla sestra John.

„Taky že ne. Myslela jsem návštěvy ostatních dětí či sester. Kdykoli má možnost, tak tam prostě sedí a poslouchá. A po každé se zeptá, jestli neznají nějaký dobrý příběh.“

„Jaký příběh?“

„Vyprávění cestovatelů po Dlouhé Zemi, městské legendy a takové věci.“

„Bulvární drby a podobné záležitosti?“ zeptala se sestra John a cítila, že by se měla tvářit přísně.

„To možná také, ale zdá se, že nejvíc se mu líbí osobní lidské příběhy. Všechno si zapisuje do toho starého otřískaného tabletu. Píše si i přesné časy, data a místa. Když si toho někdo všimne, bývá nesvůj.“

„No dobře –“

„A pak všechny ty otázky. Ptá se na hrozně divné věci. A pořád dokola kouká na ty staré Jošuoovy filmy.“

„Aha.“ Janův neutuchající zájem o science fiction, pocházející z doby před dnem Nazemvkročení, přiměl sestry, aby se o původní Jošuovu sbírku staraly mnohem pečlivěji. Dát do pořádku otrhané paperbacky bylo snadné, ale zkonvertovat více než sto let staré filmy z pásek, disků a souborů v prastarých formátech do něčeho, co se dalo přehrát na moderních tabletech a obrazovkách, to vyžadovalo spoustu technických dovedností. Po tom všem úsilí se však chlapec vracel jen k malé hrstce svých oblíbenců. „Nech mě hádat, na co se zrovna teď dívá. *První muži na Měsíci*.“

„Ne.“

„Tak *Avatar*... Myš na Měsíci... *Galaxy Quest*!“

„To je ono.“

„Ha, já to věděla.“

„A teď se ptá na věci, jako by to viděl poprvé, a přitom to viděl už nejméně dvacetkrát. *Jak se tomu místu říká? To je přece planeta. Ale jak se jmenuje? Je opravdová? Vždyť je to jen film. Mohli bychom ji navštívit? Co je opravdu tam ve vesmíru? A jsou tam lidi jako my?* A tak pořád kolem dokola. A člověk se neodvažuje lhát, a to ani v detailech, protože on půjde a všechno si to ověří. A pak ti to vrátí.“

„To přece není tak zvláštní, že se desetiletý kluk zajímá o vesmír.“

„Já vím,“ povzdechla si sestra Coleen, „ale on je prostě takový, víš, takový Jan.“

„Tak já o tom s ním promluví.“

Sestra John si zařídila, aby mohla strávit večer s Janem. Slíbila mu, že se spolu posadí na letitou pohovku a pustí si jeden z jeho filmů, nebo si přečtou nějakou knihu, cokoli bude chtít.

Usadili se před velkou nástěnnou obrazovkou a dívali se na *Kontakt*, film, který s ním viděla už tolikrát, že znala všechny scény z paměti. Jan si dělal poznámky do tabletu. Kolem sebe měl rozloženo několik knih, jedna z nich se také jmenovala *Kontakt* a byla předlohou zmíněného filmu – nebo to snad bylo obráceně – a druhá *Prstencový svět*. Pozorovali film s filosofickým zaujetím a chroupali popcorn.

Právě teď obrazovka ukazovala radioastronomku Ellii Arrowayovou jako dítě s jejím otcem. „Tehle film je nějakých osmdesát let starý,“ poznamenal Jan, „ale všichni mluví stejně jako my teď.“

Čekal by jeden takový postřeh od desetiletého kluka? Přesně

s takovými věcmi přicházel Jan neustále a vyváděl obyčejné lidi z konceptu.

„To máš pravdu. Proč si myslíš, že to tak je?“

Pokrčil rameny. „Asi proto, že všichni pořád koukáme na ty samý starý filmy. Nikdo už netočí nic novýho.“

To jí znělo jako správné vysvětlení. „Četla jsem, že po dni Nazemvkročení filmový průmysl strašně utrpěl, protože nejde vysílat napříč světy. A Yellowstone ho úplně dorazil. Však víš, tak velká erupce ve čtyřicátých letech.“

„No, a my teď koukáme pořád na to samý, pořád kolem dokola. Jako bychom zamrzli,“ podotkl Jan.

Usmála se. „To máš pravdu. Nikdo už teď neví, kdo to byl papež, ale všichni známe kapitána Kirka.“

„O tom jsem nikdy neslyšel.“

„To určitě přijde, Jane. Proč se ti líbí zrovna tenhle film?“

„*Kontakt*? Líbí se mi, jak v tom signálu z oblohy hledá vzory. Všechna ta čísla. Proto jsem se na něj chtěl podívat, protože teď se jeden signál objevil doopravdy. V Trhlině. Našli v něm nějaký čísla?“

„Tak to netuším,“ přiznala sestra John. O signál, dokud ještě běžel ve zprávách, se nijak zvlášť nezajímala. Většinou se stejně jednalo jen o nepodložené spekulace.

Jan samolibě žvýkal popcorn. „Našel jsem v knihovně nějaký knížky. O hledání vzorů v číslech a tak. Vzorů v přírodě, jako když máš tu samou spirálu ve slunečnici a v galaxii.“

„Vážně?“ Sestra John nikdy nebyla učenec. Krátce si vzpomněla na dávno zesnulou sestru Georginu, která byla ze všech sester nejakademičtější typ. Kniha, kterou zmínil Jan, mohla být kdysi dávno její. A Georgina nikdy nepřestala všem připomínat, že studovala v Cambridgi. „Ne-Cambridge-v-Massachusetts-ale-ta-pravá-v-Anglii...“ zamumlala si sestra John pod vousy.

Jan na ni udiveně pohlédl. „Cože?“